

Úvaha

„Nedědíme Zemi po našich předcích, nýbrž si ji půjčujeme od našich dětí.“

Antoine de Saint-Exupéry

Nikola Bezsrleznová

16 let, Prostějov

„Nedědíme Zemi po našich předcích, nýbrž si ji půjčujeme od našich dětí.“

(Antoine de Saint-Exupéry)

Tento citát jsem si vybrala proto, že si myslím, že je velice důležité a zajímavé se nad ním v dnešní době do hloubky zamyslet. Ať už je nám deset, třicet, nebo i padesát let, měli bychom si být vědomi toho, jak je život na naší Zemi nevšední záležitostí.

Tento názor si můžeme vyložit různými způsoby, každý po svém. Pokusím se vysvětlit své názory na danou problematiku.

Domnívám se, že autor tohoto citátu se nám snaží předhodit důležitost mezilidských vztahů a morálních hodnot v dnešním světě. Z části se to dá vyložit, jako upozornění na naši Zemi, jako celek-planetu. Tím, že budeme přebírat po předcích půdu pod nohama v pořádku a budeme se o ni dobře starat, můžeme to lépe vysvětlit v budoucnu našim dětem. Třeba si z nás vezmou příklad. Zdá se mi totiž, že se v dnešní době chováme příliš málo ekologicky a energeticky náročně. To pro naši planetu není moc dobré, a pokud s tím nic neuděláme, jak to budeme vysvětlovat našim ratolestem? Předáme jim Zemi ve špatném stavu? Vždyť i oni dospějí a budou chtít mít vhodné podmínky pro život tady, také pro své děti. Je to nekonečný koloběh.

Vždyť se zamysleme sami nad sebou. Ruku na srdce, kdo se alespoň jednou nezachoval špatně vůči životnímu prostředí. Neříkám, že toto chování bylo záměrné, ale nesprávné třídění odpadu, třeba už z důvodu nevědomosti sem patří také. Víím, že většina lidí nerada slyší kritiku, ale je lepší si vyslechnout to, co dělám špatně a pokusit se to napravit, než být naprosto obrněn vůči názorům okolí a dělat tzv. „mrtvého brouka“.

Na druhou stranu zde autor naráží na naše nepříliš hezké chování vůči lidem kolem nás. Vždyť se ohlédněme do minulosti do dob našich babiček a dědečků nebo i vlastně tatínků a maminek. Téměř vše se liší. Tato doba je mi velice sympatická, znám ji však jen z vyprávění. Tento čas byl i přes své hojné politické potíže velmi přínosný pro stmelení společnosti jako takové.

∩

Nikdo se za ničím tolik nehnal, každý měl většinou stejné podmínky. Lidé vnímali věci jinak, dokázali si popovídat a podělit se o své každodenní starosti i radosti s ostatními.

Uměli se za uplynulým dnem společně zastavit a poohlédnout se za prací, kterou společně vykonali, ať už na zahradě, doma nebo i mimo domov. Sousedé si uměli mezi sebou nezištně pomáhat. Jeden víkend pracovali u jednoho, druhý zase u druhého.

Lidé si byli svou přítomností nesmírně blízcí. Neměli tolik možností, jako my, ale to byla podle mě jejich velká výhra. Televize byla spíše sváteční záležitostí, ale lidé společně mluvili a dokázali to bez zábran. Nacházeli nová témata, bavili se spolu téměř o všem.

Proč se tedy dnešní společnost tolik liší? Připadá mi, že dnešní společnost se odvrátila od té tehdejší o 180 stupňů a ještě pořád nenašla důvod proč se vrátit zpět a začít znovu.

Autor nás chce podle mě v tomto citátu nasměrovat na lepší obhospodařování Země pro naše děti, ale také připravit na to, že jakému chování naučíme naše ratolesti, takové to v budoucnu budou mít. Teď je to jen na nás. Za pár let bude toto rozhodnutí na nich.

Kde se stala chyba? Je to tím, že nám naši předci chtěli tolik ulehčit práci, až se jim to postupně vymklo z rukou a morální hodnoty se vytratily nebo spíše tomu, že se na ně v určité době vývoje lidstva trochu zapomínalo a dával se prostor spíše materiálním hodnotám. Kde zůstalo svědomí?

V žádném případě nechci tvrdit, že všichni lpí na majetku, movitých i nemovitých věcech, ale u spousty lidí je to prvotní úkol. Vezměme si od začátku život každého z nás, jak to probíhá dnes a jak to bylo v generaci, nebo i dvě před námi. Narodí se miminko. Je to nový začátek, člověk, ale hlavně také osobnost od prvního okamžiku. Všichni do něj vkládají velké naděje a rodiče se na něj nemohou vynadívat. Je mu věnována veškerá pozornost. Postupem času, jak dítě roste, jsou rodiče čím dál více unaveni. Ze zaměstnání, práce doma, péči o něj a spoustou jiných věcí. Dítě už není to miminko, které stačilo pouze pochovat, nakrmit a přebalit. Je čím dál tím více zvědavé, má spousty otázek a jeho nároky se zvyšují. Bohužel většinou rodiče hledají způsob, jak si udělat volný čas, místo toho, aby si třeba povídali se svým drobečkem. Zde se již můžeme setkat s problémem a to, že přirozený zdroj informací, které by měli poskytovat oni sami, chtějí nahradit médii. Určitě jsme se již všichni setkali s tím, že místo pohádky na dobrou noc z úst maminky nebo tatínka, je pouze zapnutá televize. Ano, možná to zní směšně, ale domnívám se, že toto je velké porušení pouta mezi rodičem a dítětem, které se odrazí v budoucnosti. Začíná to u poměrně "hloupé" pohádky na dobrou noc, ale to není ještě zdaleka všechno. Dítě začne chodit do školky, či školy, a když se doma setká s rodiči plný dojmů z uplynulého dne a chce se svěřit i pochlubit, co vše zažil, unavení rodiče ho ve většině případů nevyslechnou, nebo pouze odbyt.

Myslím si, že ve většině domácností hraje televize, je zapnut počítač a každý si chce jít svou vlastní cestou a ne se zabývat tím, co se stalo jeho blízkým. Místo toho, aby společnými silami připravili večeři a členové rodiny nezávazně popovídat. Zamysleme se, stalo by se toto před padesáti lety?

Ale tento příběh ještě zdaleka není u konce. Dítě přichází postupem času na to, že to tak je a příště už si nejde za rodičem pro radu, nýbrž se zavře do pokoje a zapne počítač.

Postupem času se stává, že rodina sice žije v jedné domácnosti, ale pouze se tam mívá. Lidé, kteří žijí spolu a mají si být nejbližší, se nedokážou přirozeně bavit. Zájem něco řešit tedy v rodině upadá. Netráví spolu rádi volné chvíle, většinou by později chtěli, ale bojí se reakce a neumí se už mezi sebou dobře dorozumívat.

Proč? Proč to tak je? Je snad tak těžká snaha o nápravu? Vždyť stačí si na lidi kolem sebe najít čas. Ke štěstí stačí tak málo, domnívám se, že naše štěstí je totiž ukryto v tom, co dáme my samy mezi ostatní. Proč se neusmát, když víme, že se nám úsměv mnohonásobně vrátí. A to by nám za to přeci mělo stát. Stačí sebrat odvalu a udělat první krok v nápravě. Myslím si, že každý by měl začít sám u sebe, a teprve potom se snažit přiučít něčemu ostatní.

Měli bychom na sebe umět nalézat čas kdykoliv, protože nic jiného, než lidi kolem sebe opravdu nemáme. Umět lidi kolem sebe pochválit, pohladit, popovídat si, zavzpomínat na příjemné chvíle, a říct tolik opomínané „Mám tě rád!“ Vždyť slova vždy potěší a dodají více radosti než dům, auto, televize či počítač. Protože například dům je pořád jenom dům, ale když máme domov, který sami tvoříme svou přítomností, ale hlavně povahou, kam se rádi vracíme mezi své blízké, je opravdové štěstí.

Domnívám se, že všechno to negativní bychom měli vymazat ze scénářů našich životů a nepředávat tuto hloupou vlastnost našim dětem. Měla by se tomuto chování udělat přítrž a do života zpět zařadit tolik opomínaný zájem o druhé, ochotu, vstřícnost, poctivost, pravdomluvnost a slušnost. Měli bychom se určitě chovat také co nejúspornějším způsobem k přírodě a snažit se zanechat co nejmenší ekologickou stopu.

Vždyť lidstvo by se posunulo tak poctivým způsobem kupředu. Myslím si, že navrácením a zachováním těchto morálních hodnot bychom udělali radost nejen našim předkům, kteří se toho bohužel už nedožili, ale hlavně svým budoucím ratolestem a také sobě. Protože, až jednoho dne přijdou s úsměvem na rtech a jiskrou v oku a uvidíme to vyzařující štěstí, zjistíme, že nám to za to určitě stálo.

Myslím si, že každý rodič chce pro své dítě to nejlepší, ale odmetání cestiček to v dnešní době není. Připravme svým dětem pevnou půdu pod nohama, zázemí, postoj k životu, ale nepřehánějme to. Vždyť to není tak těžké, chce to jen chtít a začít u sebe.

To vše závisí pouze na nás, jak se k danému globálnímu problému postavíme. Protože, Země nejenže dědíme po našich předcích, ale myslím si, že bychom ji měli chtít předat co nejpoctivějším způsobem svým dětem.

Aby nám příští generace měla za co upřímně poděkovat a co dotvářet pro své vlastní děti. Vždyť život na Zemi je neopakovatelnou záležitostí. Je to nekonečný koloběh "střídání stráží" na planetě Zemi, tak proč ji nestřežit poctivě, abychom si mohli říct, udělali jsme vše pro příjemný život našich potomků.